

Tématem předkládané bakalářské práce je klasický životopis jednoho ze špičkových meziválečných čs. diplomatů, Roberta Fliedra. Miroslav Brejcha přistoupil ke svému badatelskému úkolu velmi odpovědně, prostudoval značné množství dostupných pramenů i odborné literatury a na jeho práci je to vidět. Zároveň je třeba vyzdvihnout, že i po koncepční, stylistické a formální stránce se jedná o text velmi zdařilý a vyspělý. Na první pohled je zřejmé, že Brejcha věnoval „svému“ Fliedrovi náležitou pozornost a péči.

Přestože můžeme Fliedra zařadit k základnímu kádru meziválečné zahraniční služby, nedočkal se, na rozdíl od řady svých někdejších kolegů, dosud výraznějšího literárního zpracování. Drobnější studie někdejší pořadatelky jeho osobní pozůstalosti nemůže tuto osobnost komplexně zachytit. O to větší výzvou bylo zvolené téma pro mladého badatele. Osobnost Roberta Fliedra však nemůžeme zúžit pouze na jeho diplomatické působení, ač ambasády, kterými prošel, nejsou vskutku zanedbatelné (Rakousko, Švýcarsko, Společnost národů, Polsko, Švédsko, Jugoslávie, Španělsko). On sám snad nikdy nebyl spokojen s místem, kde zrovna působil (snad s výjimkou Jugoslávie a Polska). Ostatně nespokojenost byla asi jedním z klíčových rysů tohoto bezesporu schopného muže. Nevyhovovala mu ani původní kariéra soudní, ani post magistrátního úředníka, za nedlouho se mu přestalo líbit také ve Vídni, kam jej na sklonku války vyslal v podstatě domácí odboj, aby byl k ruce Českému svazu a později především Vlastimilu Tusarovi. Hořkým zklamáním pro Fliedra bezesporu byla opakovaná neúspěšná snaha o habilitaci na právnické fakultě. Právní historici patrně lépe než my mohou posoudit, zda jeho texty byly opravdu tak vědecky nedostačující, či jak si jejich úroveň stála v porovnání s jiným předkládanými habilitačními spisy. Faktem je, že tento neúspěch Fliedra zcela určitě hluboce poznamenal a určitě u něj prohloubil pocit, že se mu křivdí. Ze závěrečné fáze svého profesionálního života pak těžko mohl mít dobrý dojem, když se po 20 letech v diplomatických službách stal jedním z hlavních likvidátorů zahraničního úřadu. Aktivita v odboji mu vynesla opakované věznění. Po válce však jako diplomat nebyl aktivován a hořký závěr života v pouťorovém Československu je přímo typický pro meziválečnou československou elitu.

Tyto všechny peripetie se Brejchovi podařilo velmi dobře postihnout, zajímavé jsou však i jeho postřehy ze soukromého života Fliedrových. Můžeme zde pozorovat i stýkání dvou poněkud odlišných světů, tradiční spíše konzervativní elity, k níž náležela Fliedrova rodina, a nové republikánské pokrokařské elity, mezi níž se dostal díky svému sňatku s dcerou

Františka Veselého. Veselý byl letitým Masarykovým blízkých spolupracovníkem, byl také právním zástupcem jeho i jeho rodinných příslušníků a spolu s příženivším se Antonínem Kloudou a jeho rodinu vytvářela tato původně benešovská dynastie nepřehlédnutelný politický klan. Brejcha si všímá jak kontaktů, které Fliedr díky tchánovi získal (však bez něj by asi jen těžko byl vyslán za války do Vídně), tak také privátních vztahů, které v této rodině vládly. Zdá se, že ty byly již o dost méně pozitivní. Působí to dojmem, že rodina Veselých byla poněkud šetrná a to i ve vztahu ke svým nejbližším. Pozoruhodné jsou i jiné postřehy z Fliedrova soukromého života, které nás mohou jen utvrdit v tom, že některé problémy a otázky jsou věčné.

Celkově je možno konstatovat, že Miroslav Brejcha se svěřeného bakalářského úkolu zhostil opravdu dobře, a proto jeho práci s radostí doporučuji k obhajobě.

Praha, 11.9.2006

Doc. PhDr. Jana Čechurová, Ph.D